

— Тулло, шепна той като си излазише, поумири царкыниж-тж.

Баба-та выкна на помощ Недж и Великж, и имъ повтори заповѣсть-тж комисовж. Тѣ и двѣ-тѣ плачахж и ся мжчахж да свѣстижтъ Райнж. Кога Райна поче да въздыша, тѣ брѣзишкомъ си утрихж слъзи-тѣ. Райна ся свѣсти, поглѣднж на около; испрѣва въ той-зи поглѣдъ ся яви живость, на уста-та усмѣшка, ал' изведнажъ Райна ся улови за главж-тж, като че смъсли нѣщо, затреперѣ и поблѣднѣ.

— Недо, каза ти, комисъ дохожда тука и нѣщо приказ'ва..... Азъ нищо не проумѣхъ.... Глава-та ми ся върти.... повъкайте го.

— Азъ щж го повъка, отговори Тулла и хвърли гнѣвны очи врѣзъ Недж и Великж.

Неда и Велика стогахж прѣдъ Райнж млъчишкомъ, и на силж си удръжавахж слъзи-тѣ.

— Защо сте еж така умъслили? попыта Райна. Недо и твой-тѣ очи еж влажны.

Неда ся наведе до рамо-то царкынино и го палунж, за да скръе слъзи-тѣ си, и отговори: нѣма нищо, царкыньо!

— Недо, още никой не ми к казалъ, зашо